

## U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **M.** bývajúcej v K., zastúpenej J. advokátom, so sídlom v K., proti žalovanej **J.**, bývajúcej v K., zastúpenej J., advokátkou, so sídlom v K., **o vypratanie nehnuteľnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29 C 456/97, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. decembra 2012 sp. zn. 11 Co 403/2011 takto

### r o z h o d o l :

Dovolanie žalovanej **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

### O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 19. septembra 2011 č. k. 29 C 456/97-118 uložil žalovanej povinnosť do 15 dní vypratať a odovzdať žalobkyni nebytové priestory - kanceláriu Č., nachádzajúcu sa na prízemí administratívnej budovy súp. č. X.. Zároveň rozhodol aj o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania. Poukazujúc na výsledky hodnotenia dôkazov vyslovil záver, že žalobkyňa je vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti a dôvodne sa domáha jej vypratania, pretože žalovaná užíva nehnuteľnosť bez právneho titulu.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej aj „krajský súd“, alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 19. decembra 2012 sp. zn. 11 Co 403/2011 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a rozhodol, že o trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením. Potvrdenie prvostupňového rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. V súvislosti s odvolacou námietkou žalovanej o odňatí jej možnosti

konat' pred súdom nedoručením predvolania na pojednávanie pred súdom prvého stupňa určené na 19. 9. 2011 uviedol, že táto nie je opodstatnená, lebo z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola na pojednávanie riadne a včas predvolaná. Pokiaľ aj písomná zásielka súdu, ktorú podľa údajov na doručení prevzala 26. 8. 2011, neobsahovala predvolanie na pojednávanie, ale iba uznesenie Krajského súdu v Košiciach, na splnení povinnosti súdu doručiť riadne a včas žalovanej predvolanie na pojednávanie 19. 9. 2011 to nič nemení, lebo z ďalšej doručky založenej v spise je zrejmé, že takéto predvolanie jej bolo doručené už predchádzajúcou zásielkou dňa 22. 8. 2011. Za nedôvodnú považoval aj odvolaciu námietku, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa, ktorá mala byť podľa žalovanej vylúčená tým, že sa stotožnila s argumentáciou žalobkyne. Vyslovil názor, že takáto námietka smerovala proti postupu sudkyne v konaní, preto nemohla byť dôvodom na jej vylúčenie z pojednávania a rozhodovania veci.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná. Žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnila odňatím možnosti konat' pred súdom, ku ktorému malo dôjsť nedoručením jej predvolania na pojednávanie pred súdom prvého stupňa a ďalej tým, že na pojednanie odvolania nebolo nariadené pojednávanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., hoci odvolací súd skúmaním obsahu doručeníek vykonal dôkaz týmito listinami. Namietala tiež to, že v prvostupňovom konaní konala a rozhodovala vylúčená sudkyňa, a že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil.

Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla tento mimoriadny opravný prostriedok odmietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania a dospel k záveru, že smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž v dovolaní napadnutom vyhovujúcom výroku o zmeňujúci rozsudok odvolacieho

súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejedná sa ani o potvrdenie rozsudku, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie podľa § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Nezistil však existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom v čase rozhodnutia odvolacieho súdu na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. vyplýva, že na prejednanie odvolania, ktoré smeruje proti rozhodnutiu vo veci samej, musí predseda senátu odvolacieho súdu nariadiť pojednávanie, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

Či v konkrétnom prípade je nevyhnutné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, je však vecou úvahy odvolacieho súdu a nie účastníkov konania. Ak odvolací súd dospeje k záveru, že súd prvého stupňa náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a preto nie je potrebné dokazovanie zopakovať alebo doplniť, nič mu nebráni (ak nejde o ostatné tri v zákone vymenované prípady) o odvolaní rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Uvedené ustanovenie treba vykladať v systematickej súvislosti s ustanovením § 213 ods. 3 až 5 O. s. p.

V prejednávanej veci nešlo o prípad uvedený v citovanom ustanovení § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p., kedy by bolo potrebné nariadovať pojednávanie, na ktorom by došlo k vykonaniu dôkazov. Vysporiadanie sa s odvolacou námietkou žalovanej o nedoručení predvolania na pojednávanie pred súdom prvého stupňa nevyžadovalo nariadenie pojednávania pred odvolacím súdom. Žalovaná totiž v odvolaní nenavrhol žiadne dokazovanie, ktoré by malo vyvrátiť závery prvostupňového súdu o riadnom doručení predvolania. Najmä však nezaujala žiadne stanovisko k doručenke osvedčujúcej, že predvolanie na pojednávanie jej bolo doručené 22. 8. 2011 (v poradí prvou zásielkou, keď z obsahu spisu vyplýva, že odoslanie druhej zásielky obsahujúcej uznesenie krajského súdu bolo zjavnou reakciou súdu na skutočnosť, že pôvodný zástupca žalovanej JUDr. Fedorko, ktorému bolo toto uznesenie doručené spolu s predvolaním 17. 8. 2011, oznámil, že žalovanú už v konaní nezastupuje – č. l. 96 ). Pritom s predmetnou doručenkou sa žalovaná mala možnosť oboznámiť, keďže pred podaním odvolania využila možnosť nahliadnuť do spisu (č. l. 123). Bolo preto postačujúce, pokiaľ odvolací súd pri posudzovaní uvedenej odvolacej námietky vychádzal z obsahu spisu, a to konkrétne z obsahu doručeníek založených na č. l. 95, u ktorých platí prezumpcia ich pravdivosti, ak nie je preukázaný opak (§ 45 ods. 2 O. s. p.). Zároveň z tohto dôvodu odvolací správne konštatoval splnenie podmienok pre prejednanie a rozhodnutie veci pred súdom prvého stupňa v neprítomnosti žalovanej. Vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. teda dovolací súd nezistil.

Dôvodnou nebola ani námietka dovolateľky (vznesená už v odvolacom konaní), že v konaní pred súdom prvého stupňa rozhodovala vylúčená sudkyňa. I keď ustanovenie § 14 ods. 1 O. s. p. spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vo veci nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti, nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania

a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

Podľa § 14 ods. 3 O. s. p. dôvodom na vylúčenie sudcu nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe sudcu v konaní o prejednávanej veci alebo v jeho rozhodovaní v iných veciach. Samotná skutočnosť, že si súd osvojil a vo svojom rozhodnutí citoval niektoré z argumentov, ktoré jedna z procesných strán uviedla v rámci súdneho konania, nie je porušením princípu nestrannosti súdu, ale bežným postupom vyplývajúcim z kontradiktórnosti občianskeho súdneho konania. Sama osebe (bez preukázania ďalších skutočností) nespôsobuje zaujatosť sudcu a potrebu jeho vylúčenia. Aj s touto námietkou sa správne vysporiadal už odvolací súd.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O. s. p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože trovy žalobkyne pozostávajúce z odmeny jej právneho zástupcu za vyjadrenie k dovolaniu nepovažoval za účelné na bránenie práva. V preskúmvanej veci mohla byť totiž prípustnosť dovolania daná len existenciou niektorej z procesných väd, vyplývajúcich z ustanovenia § 237 O. s. p., ktoré dovolací súd skúma bez ohľadu na stanoviská účastníkov konania.

Toto uznesenie bolo prijaté senátom pomerom hlasov 3: 0.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

**V Bratislave 21. augusta 2014**

**JUDr. Rudolf Č i r ě, v.r.**  
**predseda senátu**

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková